

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

ชาติสุดท้าย

สอนศีลธรรมเข้าสู่ใจให้มีที่ยับยั้งผ่อนคลายบ้าง ไม่งั้นไม่มี เราจะหาปลงวางจิตใจลงในโลกเรามีแต่ไฟทั้งนั้น ถ้าไม่ปลงเข้าไปหาจิตนี้ เอน้ำมาดับไฟตรงนี้ ตรงร้อน ๆ นี้ให้มันค่อยสงบตัวลงไป โลกก็พอผ่อนคลายได้ เราก็พยายามอบรมสั่งสอนเอน้ำดับไฟเข้าที่หัวใจคน เพราะไฟอยู่ที่หัวใจ ความติดดินนั่นออกภายนอก ไฟนี้เผาออกไป ๆ โลกมองไม่เห็น ไม่มีใครจะมองเห็นมันง่าย ๆ แหะไอ้เรื่องกิเลสตัวลึกลับนี้ ตัวมันทำลายโลก ทรมานโลกนี้ตัวนี้ มีพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านเท่านั้นมองเห็นชัดเจนร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านถึงได้สอนเข้ามาสู่ภายใน เอน้ำมาดับไฟที่ใจ

คนเราถ้ามีธรรมในใจ ระลึกถึงพุทธ ธรรม สัมโม สังโฆ ได้บ้างแล้ว ความโหดร้ายทารุณอะไรก็ไม่ค่อยรุนแรง มีการยับยั้งลงได้ ทำให้สงบเบาบางลงได้ ถ้ามีแต่กิเลสพาดิน โห ตายเลยฉิบหายเลย เราจะเอาความเจริญด้วยความฉิบหายมีอย่างเหอ เอาความเจริญจากความฉิบหายล่มจมมีอย่างเหอ นี้มีแต่ความติดความดินด้วยความฉิบหาย แต่โลกยังหวังว่าจะเจริญ ๆ อยู่อย่างนั้น กิเลสมันให้หวัง ความฉิบหายก็เป็นตัวของเราเองฉิบหาย กิเลสมันผลักดันลงไปให้ฉิบหาย แต่เราไม่เห็นความติดดินของตัวเองที่กิเลสผลักดันออกมานั้นซิ มันลำบาก ถ้าไม่พากันหันหน้าเข้าสู่ธรรมแล้วยังใจโลกนี้เป็นไฟไปได้แหละ ให้กิเลสพาโลกสงบอย่าหวังเลย นับวันเป็นฟืนเป็นไฟเข้าไป ถ้าไม่หันหน้าเข้าสู่ธรรม

คิดดูถ้าวันไหนเราภาวนาจิตใจไม่สงบ วันนั้นเราก็รู้ตัวของเราว่าไม่สบายใจ นั่นเห็นไหมกิเลสออกทำงาน ถ้าวันไหนสงบตีกิเลสหมอบเข้าไปได้ สงบ น้ำดับไฟลงไปได้ สงบ วันนั้นสบายภาวนา อิ่มเอิบในใจ ดูหัวใจเจ้าของนั่นละไฟอยู่ที่นั่น นั่งภาวนาวันไหนถ้าเอากันลงไม่ได้แล้ววันนั้นหาความสุขไม่ได้เลย เคียดแค้นกันทั้งวันละ เป็นอย่างนั้นนะ นี่เคยเป็นมาแล้วถึงได้เอามาพูด ถ้าวันไหนสู้กิเลสไม่ได้ วันนั้นเคียดแค้นทั้งวัน ก็ยังดิ้นะเคียดแค้นให้กิเลส ด้อย่างหนึ่ง มันจะพยายามเอาให้ได้นี่ เสาะช่องนั้นเสาะช่องนี้ เสาะไปเสาะมาก็จับได้ตัว ก็ใส่กันเปรี้ยง ลงสงบแล้ว เย็นสบาย นั่นเห็นไหมธรรมปราบกิเลสได้

เพียงแคंपราบกิเลสให้สงบเท่านั้นก็เย็นสบาย จึงฟาดให้มันราบหมดในหัวใจแล้วจะไม่แสนสบายยังงี้ ก็มีไฟอยู่กองเดียวที่นี้ กิเลสมันเผาหัวใจมีเท่านั้น โลกร้อนร้อนเพราะอันนี้เท่านั้นไม่ได้ร้อนเพราะอะไร ดินฟ้าอากาศเขาอยู่อย่างนั้น เขาไม่มี

อะไรมาตั้งกับตั้งกัลปนะ มันเป็นอยู่ที่หัวใจ ก็กิเลสเผาหัวใจละซิ โลกไม่มอง สอนให้มองเท่าไรก็ไม่มอง ตายแล้วยังไปหากวันเอาพระมา กุสลา ธมฺมา เป็นบ้ำกันไปอีกสองชั้นสามชั้น เราจะว่าอย่างนั้นแหละ เวลาที่มีชีวิตอยู่ไม่สนใจกับศีลกับธรรม ตายแล้วเอาพระมาให้ศีลให้ธรรมมีอย่างเธอ

นี่จึงบอกชัด ๆ เลย บอกอย่างเปิดเผยอย่างอาจหาญด้วย บอกว่าหลงตาบัวตายอย่าไปกวนพระมากุสลามาติกานะ เราจะไปคนเดียวอย่างสบายหายห่วง ไม่ต้องมา กุสลา ธมฺมา ละ กุสลาหาอะไร ผู้มา กุสลา ธมฺมา ก็ไม่รู้ กุสลา ธมฺมา ด้วยซ้ำ นอกจากมา กุสลา ธมฺมา ข้าวต้มขนมไปไหนนา ว่าอย่างนั้นเท่านั้น ผู้มากุสลาเองก็ไม่มีบุญรู้บาปแล้วเอามากุสลาหาอันอะไร ให้รู้กุสลา ธมฺมา อยู่ในหัวใจนี้เท่านั้น ไม่ต้องไม่จำเป็น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านตาย ไม่เห็นไปกุสลาท่านที่ไหน ไม่เคยมีในตำราท่านตีตีตีแล้วเป็นบรมสุข ๆ พวกเรากุสลาล้นโลกไม่เห็นได้เรื่องอะไร เวลายังมีชีวิตอยู่ไม่สนใจกับศีลกับธรรม สิ่งที่เป็นคุณค่าอันสำคัญ ๆ กัน แต่ไปคว้าเอาน้ำเหลว ๆ คว้ามูตรคว้าคู่อกิเลสนั่นซิ

โลกนี้ร้อน ร้อนขึ้นทุกวัน ดู ๆ ทุกวันนี้ละ ดูทุกวันพิจารณาทุกวันจะไม่รู้ทุกวันนี้ยังใจเป็นนักรู้ แต่อยู่เฉย ๆ ก็รู้อยู่นี้ ให้อู้กับอะไร ๆ ก็ต้องรู้กับอันนั้น ๆ ไปซิ ให้อยู่เฉย ๆ ให้อู้เฉย ๆ มันก็รู้เฉย ๆ ส่งออกไปรู้อะไร ๆ มันก็รู้ไปนี่ จิตเป็นนักรู้ ถ้ามีสิ่งที่หลงเข้าไป มีสิ่งที่มืดดำเข้าไปก็ไปปิดความรู้อันนั้น มันก็ให้อู้อยู่ในวงของความดำครอบเอาไว้นั้นเท่านั้นเอง ความรู้ไม่ปิดตัวเอง รู้อยู่อย่างนั้นหากฉายแสงออกไปไม่ได้

วันนี้ก็ไม่พูดอะไรละมันเหนื่อยมาพอแล้ว เปลี่ยนมาพอแล้ว วันนี้ก็จะไปส่งของเอาข้าวไปส่งให้พวกอยู่ในหุบเขา เขาเคยละเพราะเราบอกก่อนจะไปกรุงเทพ เอาของไปส่งแล้วก็บอก จากนั้นไปประมาณต้นเดือนหน้าคือมกราคมนี้เราถึงจะได้มา เราจะไปกรุงเทพเราก็บอกตรง ๆ เลย ระยะนี้จะได้ไม่มา ข้าวก็ให้ถุงเดียว ส่วนเงินให้เพื่อไว้ให้เพื่อไว้เลย ข้าวขาดไปถุงหนึ่ง นี่รอจ้อกันอยู่แล้วนี่ น่าสงสารพวกนี้ทุกซัคนมาก เราเอารถไปพอดีเต็มรถเราพอดี ก็จากนี้ไปถึงช่วงพอเริ่มเข้าเขาเราก็เอาออกอีกตั้งเกือบ ๒๐ ถุง ก็บาละที่นี้ จากนั้นก็ขึ้นเขาเรื่อย แจกตามจุด ๆ ทางนี้ก็สั่งให้เขาแจกทางหลังเราตามจุดต่าง ๆ ให้อูไปลงตามจุด ๆ

สงสารโลกจะวายังไง ไปไหนก็ไม่เคยปราศจากความสงสาร ไปด้วยความสงสารทั้งนั้นนะ เราไม่ได้หวังเอาอะไรทั้งนั้นในโลกอันนี้ เราพูดตรง ๆ อย่างนี้ เม็ดหินเม็ดทรายหนึ่งเราก็ไม่มาติดใจเรานะ แต่ความเมตตาที่หัวใจโลกนี้ติดแน่น เพราะฉะนั้นเราจึงไปด้วยความเมตตาทั้งนั้นไปไหน ตะเกียกตะกายไปด้วยความเมตตา ทุกซัล้าปากขนาดไหนก็ไป ปีนไป ความเมตตาที่มีกำลังรุนแรงมากนะ มันพาตะเกียกตะกายได้

สมบัติเงินทองข้าวของมีมากเท่าไรนี่ความเมตตากวาดออกหมดเลย ลำคัญะความเมตตา มีเท่าไรมีเถอะว่างั้นเลย เราถึงได้เห็นอำนาจของความเมตตา โห รุนแรงเหมือนกันนะ มีเท่าไรมีถึงไหนถึงกันเลย

ไปด้วยความเมตตาทั้งนั้น เราไม่เห็นหวังอะไรเลยในหัวใจนี้ ไปก็เหมือนไม่ไป แต่ความเมตตาสมัครบอยู่ตลอด จะไปจะมาอะไรก็เหมือนไม่ไปไม่มา อยู่ธรรมดา จิตธรรมดา ๆ แต่เรื่องความเมตตาครบอยู่ตลอด วันนี้จะไปไกลนะ ๓ ชั่วโมงกว่านิดหน่อยค่อยถึง จุดสุดท้ายมันเข้าเขตหล่มสักแล้ว เลยเขตหล่มสักไปไกล จากนั้นไปหาอำเภอหล่มสักเราเคยตั้งนาฬิกาดูแล้ว จากจุดสุดท้ายไป ๒๕ นาทีก็ถึงหล่มสัก นั่นนะไปถึงโน้นแล้วยังอีก ๒๕ นาทีก็ไปถึงหล่มสัก ไปลงจุดนี้จุดนั้น ๆ เสร็จแล้วมาเลยนะ ไม่ได้นั่งไม่พักที่ไหนเลย พอลงก็ชนของลงปั้งปั้ง ๆ เสร็จแล้วก็ไปปั๊บบ ๆ ลง ชนของเสร็จแล้วขึ้นรถกลับเลย มาถึงนี่ก็ตั้ง ๔ โมง รวม ๔ โมง พอฉันจ้งหันเสร็จ ๙ โมง ถ้า ๙ โมง ออกแล้วก็ ๔ โมงมาถึง เราออกก่อนหน้าแล้วอยู่ในราว ๔ โมง นี่เราก็จะออกตอนก่อน ๓ โมงออกจากวัดนี้

นี่เราก็ได้เทศน์พอแล้ว ธุระของเราเราก็ต้องแบ่งทางโน้นแบ่งทางนี้ซิ ไม่แบ่งไม่ได้เดี๋ยวตายก่อน มันจะไม่ได้ช่วยโลกเดี๋ยวตายแล้ว พูดให้ฟังชัด ๆ ถอดออกมาจากหัวใจ ปฏิบัติมาได้ ๔๗ ไม่ใช่ ๔๗ นะ เท่าไรปี ตั้งแต่พรรษา ๗ จนกระทั่งปานนี้ ออกมาปฏิบัติจนขนาดนี้ ฝึกหัดเรื่องเป็นเรื่องตายมานี้ฝึกหัดพอแล้ว เราบอกชัด ๆ เสียวันนี้ เราจวนตายเท่าไรยังเปิดออก ๆ แต่ก่อนไม่เปิด เดี่ยวนี้ค่อยเปิดออก ให้ผู้ที่มีหัวใจเป็นธรรมได้ระลึกบ้าง ผู้ที่มีหัวใจคลั่งกิเลสไม่ได้ว่า มันจะว่าหลงตาบวนี้รอดนะ มันจะแบกกิเลสกลับไปเผาหัวมัน ผู้ที่ต้องการอรรถธรรมหาความจริงแล้ว นี่ตั้งแต่ความจริงทั้งนั้นออกนี้ ไม่มีความจอมปลอมเลยออก

นี่ปฏิบัติมาอยู่เท่าไรปีแล้ว นี่ก็ ๖๓ พรรษาแล้วว้ไง นั่นละปฏิบัติมาตั้งแต่บวช ๗ ปี หยุดเรียนออกขึ้นสนามเลย เอาเป็นเอาตายเข้าว่าจริง ๆ อย่างที่เราพูดให้ลูกศิษย์ฟัง ไม่มีอะไรทุกขยิ่งกว่าเราฆ่ากิเลส กิเลสฆ่าเรา ทุกข์มากที่สุด รอดเป็นรอดตายมาจนกระทั่งเขาแตกบ้านแตกเมืองไปดูเคยเล่าให้ฟังแล้ว เขาว่าเราตายแล้ว เราอยู่ในภูเขาคณเด็ยเอาขนาดนั้นละ นี่มาสุดหมดแล้วเรียนจบหมด มหาวิทยาลัยป่าเต็มหัวใจแล้ว ไม่มีอะไรสงสัยแล้วในโลกอันนี้ว่างั้น เพราะมันตายแล้วจะไม่กลับมาอีก บอกให้ตรง ๆ อย่างนี้เลย เพราะฉะนั้นจึงมีความเมตตาต่อโลกต่อสงสาร ใครฟังคำไหนให้คิดให้ดีนะ เราพูดเราไม่ได้พูดเพื่อความโอ้อวด พูดด้วยความสงสารทั้งนั้น ให้โลกทั้งหลายได้คิดได้อ่านเรื่องเหล่านี้ละ เกิดตาย ๆ มากับโลกนี้มากก็กัปกักลับแล้วถึงจะมาเรียนกันจบ อยมุนติมาชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เอามั่นตรงเลย

พระพุทธเจ้าท่านสอนท่านเบญจวัคคีย์ทั้งหลายว่า อยมนุติมาชาติ แล้วในธรรม ๔ บท..ฟัง ญาณฤจ ปน เม ทสฺสนํ อุกฺปาทิ ญาณความรู้แจ้ง ก็ญาณความรู้ความเห็นอันเลิศเลอของเราได้เกิดขึ้นแล้ว ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา นี่พระพุทธเจ้าทำลายเบญจวัคคีย์เข้าใจใหม่ แล้วก็ อุกฺปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่กำเริบแล้ว นี่เป็นบทที่ ๒ แล้ว อยมนุติมาชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปฺนพฺกโว ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว นี่ประธานพระโอวาทมอบให้เบญจวัคคีย์

พอยังไม่จบคาถาเลยพระอัญญาโกณฑัญญะก็ขึ้นในเงื่อนต้นเลย ได้กระแสของธรรม ได้กระแสพระนิพพานเข้าสู่ใจว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามถ้าเกิดมาแล้วดับทั้งนั้น ไม่ดับแต่หัวใจนี้พูดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้น มีเท่านั้น พอสุดท้ายก็ อญฺญาสิ วต โภ โภทฺทญฺโญ พระอัญญาโกณฑัญญะได้รู้แล้วหนอ ๆ นี่เป็นสมบัติของพระเบญจวัคคีย์ทั้งหลายหมด พอเทศน์อนัตตลักษณะสูตรจบลงเท่านั้น ที่ว่า ญาณฤจ ปน เม ทสฺสนํ อุกฺปาทิ ,อุกฺปฺปา เม วิมุตฺติ ,อยมนุติมาชาติ ,นตฺถิทานิ ปฺนพฺกโว. นี้ได้เป็นสมบัติของเบญจวัคคีย์ทั้งห้าโดยสมบูรณ์แล้ว

บัดนี้เราขอส่วนแบ่งสมบัติเหล่านี้โดยสมบูรณ์เช่นเดียวกัน เอ้า ฟังให้ดี ดายแล้วจะไม่ได้พูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง เทศน์มาจนปากและแล้วใครจะฟังก็ฟัง ธรรมของพระพุทธเจ้าเลิศเลอขนาดนั้นนะ เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ใครปฏิบัติได้ ใครปฏิบัติรู้ ใครปฏิบัติเห็น นอกจากไม่ปฏิบัตินอนตายกองกันกับกิเลสอยู่เท่านั้นเองจึงไม่รู้ไม่เห็นอะไร แล้วก็ให้กิเลสพามาต่อธรรมะของพระพุทธเจ้า ว่ามรรคผลนิพพานหมดแล้วสิ้นแล้ว ก็หมดละซี เกิดมาตั้งแต่พ่อแม่แม่กิเลสเคยเห็นมรรคผลนิพพานที่ไหนสักที มันจะเอามรรคผลนิพพานที่ไหนมาอวด พระพุทธเจ้าท่านรู้ที่ท่านเอามาอวดท่านอวดด้วยความรู้ กิเลสมันมักจะคัดค้านต้านทานด้วยความหลงของมันนี่

นี่ที่ว่ามาหวังโลก หวังโลก ๆ หวังจริง ๆ ไม่ได้หวังธรรมดานะ หวังแบบไม่กลับก็บอกแล้ว บอกให้ชัดอย่างนี้ละ เวลาตายนี้เราตายอย่างอาจหาญชาญชัย เหมือนจรวดพุ่งขึ้นบนอวกาศโน้น พูดให้มันเต็มปาก ถอดออกมาจากหัวใจนี้ เรียนมาปฏิบัติมารวม ๖๐ ปีแล้วทำไมจะรู้ไม่เห็นไม่ได้ เอาออกพูดไม่ได้ถ้ารู้

โลกนี้เหมือนแดนนรกจะให้ว่ายังไงอีก พูดให้มันชัด ๆ แดนที่พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านสถิตอยู่เป็นแดนยังไง ท่านถึงได้พูดว่าพวกเรานี้เป็นแดนนรก พวกสัตว์นรกป่วนเปี่ยน ๆ อยู่ที่นี่ ท่านทำไมท่านเอามาเทียบอย่างนั้นเอาพิจารณาซิ สูงต่ำกันขนาดไหนท่านถึงได้เอามาเทียบอย่างนั้น ท่านเทียบด้วยความประมาทโลกเทรอ ท่านเมตตาสงสารโลกจนหัวอกจะแตกจะวายังไง ก็เพราะเห็นโลกจมกันอยู่อย่างนั้นซิ ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวอยู่เทรอ ใครจะรู้เนื้อรู้ตัวก็รู้เสียนะ หัวใจยังไม่ตายหรือหัวใจ มันจะ

สมบุกสมบันตกรรหมกใหม่ ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม เอ้า ๆ เอาให้มันถึงสวรรค์ชั้นพรหม
พาดถึงนิพพานซี ไปลงอะไรนรก ไฟไม่รู้หรือ พุดแล้วโมโหนะเรา

เอ้าให้พร ทีนี้จะไปละได้เวลาแล้ว แจกเรื่อยของ เจ้าของไปก็สั่งทางนี้ให้แจก
ตามหลังเรื่อย แจกเรื่อยไม่ให้อะนะ แจกเรื่อย เหมือนกับว่าจวนวันจวนเวลามาแล้ว
อย่างนั้น เป็นลักษณะอย่างนั้นนะ เหมือนลักษณะจวนวันจวนเวลาเข้ามา..เร่งเลย ใคร
จะว่าหลวงตาบ๊วเป็นบ้าก็ให้ว่ากันหมดบ้านหมดเมืองซี หลวงตาบ๊วไม่ได้เป็นบ้า หลวง
ตาบ๊วเห็นคนเป็นบ้านนั้นเองจึงได้สอนอย่างนี้
